

Onder de vele verrassingen, die mij het bezoek aan het atelier bood, behoorde ook een prachtige ets, door De Jong gemaakt naar het beeld der Regentes.

„Hebt gij ook een portret van wijlen Koning Willem III geschilderd?”

„Ja, zeker, de Regentes vereerde mij met die opdracht, het was een levensgroot portret in olieverf, dat zich thans in het paleis in 't Noordeinde bevindt. Ook ontving ik, kort na het overlijden van Z. M., de uitnoodiging, om aan het sterfbed een maske te teekenen van den betreurden doode. Ik herinner mij nog zeer goed, dat dit buitengewone werk, ook om de omgeving van rouw en verslagenheid, waarin ik mij plotseling geplaatst zag, mij nog al aangreep. Ik teekende het portret in een uur en vernam tot mijn blijdschap, dat ik het er niet slecht had afgebracht.”

Van zijn eigen werk en zijn eigen persoonlijkheid verhaalde hij mij overigens slechts zeer sober. Des te meer sprak hij met aanstekelijke geestdrift over het werk van zijn groote tijdgenooten, die het geluk hebben, nog op gevorderden leeftijd met energie het penseel te mogen voeren. Dat gaf hem blijkbaar een blij vooruitzicht van zelf nog veel te mogen werken aan al de plannen, die hij in 't hoofd heeft. Vooral trekt hem aan de zware kleigrond in de oostelijke provinciën, met de eigenaardig in het landschap saamgegroeide arbeiders en de stoere paarden, die het kouter door de kluiten trekken. Reeds menig landschap, groot van lijnen en machtig van compositie, uit de Drentsche en Limburgsche dreven, werd door hem uit zijn studiën opgebouwd.

En dat De Josselin de Jong al die plannen zal uitvoeren tot eer en glorie van de Nederlandsche kunst, zijn energieke persoonlijkheid staat er ons borg voor. Daarbij is voor hem het groote geluk weggelegd, zich eerstdaags in den echt te mogen begeven met een even liefallige als artistiek ontwikkelde jonge dame, mejuffrouw JELTJE KAPPEYNE VAN DE COPPELLO, die voor den jongen kunstenaar een leven opent, vol van idealen en schoone verwachtingen.

Den Haag, 15 April '97.